

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Szegeden, 2017. június hó 21. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

A rágalmazás vétsége miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2016. szeptember hó 29. napján kihirdetett **20.Bf.6858/2016/7.** sorszám alatti végzését **helybenhagyja** azzal, hogy a magánvádló az államnak 24.105,- (huszonnégyezer-egyszázöt) forint elsőfokú eljárásban felmerült büntügyi költséget köteles megfizetni.

Kötelezi a magánvádlót a harmadfokú eljárásban a vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült 5.000,- (ötezer) forint büntügyi költség megfizetésére az államnak.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2016. január 21. meghozott 24.B.30.817/2014/77. számú ítéletével rágalmazás büntette [Btk. 226. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt 2 évre próbára bocsátotta. Kötelezte a vádlottat, hogy fizessen meg az államnak 23.226,- forint büntügyi költséget, valamint az ítélet jogerőre emelkedésétől számított tizenöt napon belül a magánvádló részére jogi képviselője útján 15.000,- forint eljárási illetéket.

Az első fokú ítélettel szemben a vádlott jelentett be fellebbezést felmentés érdekében.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. szeptember 29. napján meghozott 20.Bf.6858/2016/7. számú végzésével a Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.30.817/2014/77. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a helyesen rágalmazás vétsége [Btk. 226. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

Az eljárás során felmerült helyesen 33.226,- forint büntügyi költségből a magánvádlót 10.000,- forint viselésére és 23.226,- forint államnak való megfizetésére kötelezte. A próbára bocsátás megszüntetése miatt indult 20.Bpkf.11438/2016. számú ügyet elkülönítette.

A másodfokú határozattal szemben a magánvádló jelentett be fellebbezést ok és cél megjelölése nélkül.

A magánvádló képviselője a fellebbezést írásban részletesen indokolta, és a Be. 373. § (1) bekezdés II.e) és I.d) pontja alapján a másodfokú határozat hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta. Indítványát a harmadfokú nyilvános ülésen is fenntartotta.

A vádlott és a védő a másodfokú végzés helybenhagyását kérték.

Az ítélet tábla a magánvádló fellebbezését nem ítélte alaposnak.

A harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése alapján a másodfokú végzést és az azt megelőző első-, másodfokú eljárást felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

A másodfokú bíróság által kiegészített tényállás megalapozott, mely irányadó volt a harmadfokú eljárás során is.

Ugyanakkor a másodfokú végzés több helyen értelemzavaró elírást tartalmazott, melyet az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint helyesbített:

A 7. oldal negyedik bekezdés harmadik sorában a „tényállás” kifejezés helyesen „tényállítás”, a 8. oldal második bekezdés ötödik sorában „a bűncselekmények” kifejezés helyesen „bűncselekménye”, míg a 9. oldal hetedik bekezdés második sorában a „védelméből” kifejezés helyesen „vélelméből”.

Az ítélet tábla osztotta a törvényszék azon álláspontját, hogy a magánvádló által sérelmezett tényállítások másodfokú bíróság által megjelölt részei egyrészt nem alkalmasak a becsület csorbítására, másrészt nem a magánvádlóra, hanem (név)-re, mint természetes személyre vonatkoznak, ő pedig magánindítványt az ügyben nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság által megjelölt kijelentések a jogi személy magánvádlót érintő tényállítások voltak, melyek alkalmasak a becsület csorbítására. Az e körben kifejtett törvényszéki jogi álláspontot az ítélet tábla is mindenben osztotta.

Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlottat 2016. szeptember 1. napján jogerőre emelkedett 11.B.14.728/2013/63. számú ítéletével ugyanezen sértett sérelmére 2013. május 3. napján és 2013. július 9. napján folytatólagosan elkövetett rágalmozás miatt 3 évre próbára bocsátotta a bíróság.

Osztotta a harmadfokú bíróság a törvényszék azon álláspontját, hogy a vádlott 2013. szeptember 10. napján elkövetett cselekménye törvényi egységet képez a jogerősen elbírált cselekménnyel, mert az folytatólagosan elkövetettnek minősül.

A folytatólagosság törvényi feltételei közül a magánvádló képviselője két feltételt emelt ki, mely álláspontja szerint nem állapítható meg. Egyrészt vitatta az egységes akaratelhatározás meglétét, illetve a rövid időközönkénti elkövetést.

Az egyes rész-cselekmények között kettő, illetve öt hónap telt el. A bírói gyakorlat általában hat hónapot tekint olyan időköznek, amely még a folytatólagosság szempontjából figyelembe vehető, tehát a kettő, illetve öt hónap rövid időköznek tekintendő.

Az egységes akaratelhatározással a törvényszék határozata indokolásában külön ugyan nem foglalkozott, ugyanakkor a rendelkezésre álló adatokból megállapítható, hogy a vádlott és a magánvádló között számos büntető és polgári per volt (van) folyamatban - melynek tárgya a vádlott internetes levelei és azok tartalma - melyből levonható a következtetés a vádlott egységes

akaratelhatározására.

Ezért nem tévedett a törvényszék, amikor megállapította, hogy a vádlott utóbbi (2016. szeptember 10-i) cselekménye a folytatólágosság egységébe tartozik, és így a korábbi elítélésére figyelemmel, ítélt dolognak minősül.

Ehhez nem az szükséges, hogy e cselekmény miatt indult eljárás a jogerős elítélés utáni legyen, hanem az, hogy a jogerős határozatot hozó bíróság előtt az nem ismert, így nem vonja az elbírálás körébe.

Így ez res judicatum képez, nincs helye újabb vádemelésnek, ezen újabb cselekmény kapcsán perújításnak lehet helye (6/2009. Büntető jogegységi határozat, EBH 2017.B.16. számú elvi döntés).

Ezért helyesen döntött a másodfokú bíróság, amikor az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és a helyesen rágalmaszás vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

Az eljárás megszüntetésére figyelemmel helyesen kötelezte a magánvádlót az általa lerótt 10.000,- forint illeték viselésére, illetve az állam részére az állam által megelőlegezett büntügyi költség megfizetésére.

Az állam részére fizetendő büntügyi költség tekintetében egyrészt számítási hibát vétett, másrészt az elsőfokú bíróság 880,- forint felmerült büntügyi költséget a költségjegyzékbe nem vezetett be. Ezért az ítéletábla megállapította, hogy a magánvádló az államnak helyesen 24.105,- forintot köteles megfizetni.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábla a magánvádló fellebbezését nem ítélte alaposnak, ezért a másodfokú végzést a Be. 397. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban a kötelező védelemre figyelemmel a vádlott kirendelt védőjének díjával 5.000,- forint büntügyi költség merült fel, melynek megfizetésére az eljárás megszüntetésére figyelemmel az ítéletábla a magánvádlót kötelezte a Be. 514. § (1) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján.

Szeged, 2017. június 21.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
előadó bíró

. Cserhádi Ágota sk.
bíró

A Fővárosi Ítéletábla 10.Bhar.353/2016/12. számú végzése és a Fővárosi Törvényszék 20.Bf.6858/2016/7. számú végzése a mai napon jogerős.

Szeged, 2017. június 21.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke